Yargıçlar (Tirat)

Oyunun Adı: Eşek Arıları
Yazar: Aristophanes
Çeviren: Sabahattin Eyüboğlu

YARGIÇLAR – Her girişten ve önsözden önce
Şurasını belirtmek zorundayım ki
Bizim egemenliğimiz bütün egemenliklerin üstündedir.
Yaşadığımız çağda hangi mutluluk
Bir yargıcın mutluluğundan daha mutludur?
Hangi yaratık ondan daha keyifli yaşar?
Hangi yaratıktan korkulur, ondan daha çok?
Kocamış, beli bükülmüş olduğu halde?
Ben daha yatağımdan kalkmadan
Bir sürü insan bekleşir mahkeme kapılarında.
Anlı şanlı adamlarda vardır aralarında.
Yanlarından geçerken, hemen yapışır elime
Başlar yalvarıp yakarmaya:
“Gel etme, acı bana, yargıç baba;
Senin başına da gelmiştir bu işler
Orduda ya da başka bir işte
Sen de birkaç para aşırmışsındır elbet
Arkadaşlara yiyecek alırken pazardan.”
Kim yalvarırdı bana böyle, yargıç olmasam?
Bunlarla öfkem biraz yatışır,
Ama dışarıda verdiğim sözleri tutmam içeride.
Suçlular türlü diller dökmek zorundadırlar
Pençemden kurtulabilmek için.
Bir yargıçtan çok kime dalkavukluk edilir?
Kimi fakirliğini anlata anlata bitiremez.
Kimi Ezop masalları anlatır.
Kimi beni güldürüp öfkemi yatıştırmak için
Soytarılık, maskaralıklar yapar.
Bütün bunlar işe yaramadı mı
Kimi de tutar kız erkek çocuklarının elinden
Getirir hepsini mahkemeye.
Çocuklar boynunu büküp ağlar önünde;
Sonra baba, çocukları adına yalvarır bana
Bir Tanrıdan günahların bağışlanmasını ister gibi.
“Kuzuların sesini seversen,
Bu oğlancığın sesi de dokunur sana” der.
Dişi domuz yavrularını seversem
O zaman da kız çocuklarını ağlatır.
Biz de bir azıcık gevşetiriz artık
Öfkemizin gergin tellerini.
Az güç müdür bu? Para nedir bunun yanında?